

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΜΦΩΝΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΛΗΡΩΤΑ ΜΟΝΟΝ Έν Αθήναις φρ. 13 — Έν δε ταίς έπαρ. φρ. 16 — Έν τῷ εξωτ. φρ. 20.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΤΥΘΗ.

ΣΚΕΥΕΙΣ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΑΙ.

Δέν ζεύρω πῶς ὁ κ. Δαμαλάς συμβιβάζει τὸ γραφικόν : αὐτὸς Ναζαρέτ δύναται τι καλὸν γενέσθαι καὶ τὴν ἐν Ναζαρέτ γέννησιν τοῦ Χριστοῦ.

Ἄν ἐγεννᾶτο τώρα, εἰς τοὺς χρόνους τῆς ἀθείας ὁ Χριστὸς θὰ ἦτο ἀχρηστος.

Ἐπιθέτω ὅτι ἡ Μαρία ἔμεινε παρθένος καὶ μετὰ τόκον, διότι ἄλλως θὰ ἐγέννα καὶ ἄλλον Χριστὸν καὶ θὰ εἶχαμε τὰ ἴδια μὲ τὸν Τρικούπην καὶ τὸν Κουμουνοδοῦρον* ὁ ἕνας θὰ ἤθελε νὰ ρίξῃ τὸν ἄλλον.

Καὶ ὅμως ἀναφέρουν καὶ ἕνα Ἰακώβον ἀδελφόν σου* αὐτὸν βεβαίως θὰ τὸν ἔκαμε ὁ Ἰωσήφ μονάχος του.

Δέν θὰ μοῦ ἦτο διόλου δυσάρεστον μεθ' ἑκάστον τοκετὸν τῆς συζύγου μου νὰ εἶμαι εἰς τὴν θέσιν τοῦ Ἰωσήφ.

Ἄν δέν ἐγεννᾶτο ὁ Χριστιανισμὸς, ἡ οἰκονομικὴ μας θέσις θὰ ἦτο ἀνθρωπότερα* δέν θὰ εἶχομεν ὑπουργεῖον τῶν ἐκκλησιαστικῶν.

Ἐνθυμεῖσθε ὅτι ὁ Χριστὸς μίαν ἡμέραν διώξας τὰ δαιμόνια δέν ζεύρω ἐκ ποίων μανιακῶν τὰ εἰσῆγαγε διὰ νὰ μὴν τ' ἀφήσῃ ἐλεύθερα καὶ ἀτακτοῦν εἰς χοιρίδια.

Εἰς ἀνάμνησιν φαίνεται τοῦ θαύματος αὐτοῦ πρῶτομον κάθε Χριστοῦγεννα χοιρίδια. Τώρα ἐννοῶ διὰτί ὅλοι οἱ χριστιανοὶ ἔχομεν τὸν διάβολο μέσα μας.

Ἐάν ὁ Χριστὸς δέν ἐκηρύσσατο ὑπὲρ τῆς πτωχείας καὶ τῆς ἀκτημοσύνης, οἱ Ἑβραῖοι θὰ τὸν ἐκράτουν διὰ λογαριασμὸν τῶν. Ἐκτοτε τὸν ἐκδικοῦνται, βυζαίνοντες τὸν χρυσὸν τῶν χριστιανικῶν ἰθνῶν.

Ἡ ἰδέα αὐτὴ μοὶ ἐπῆλθε ἐκ τοῦ τελευταίου κόλπου τοῦ κ. Τσιγγροῦ.

Παράδοξον ! ἡ ἠθικὴ τοῦ Χριστοῦ ἐν και μόνον αἰσθημα, ἀντὶ ὅλων τῶν μωρῶν τῆς νεωτέρας θεολογίας, ἀνεγνώριζε : τὴν ἀγάπην. Καὶ ὅμως ἂν πιστεύσητε τὸν ὑποκριτὴν Δαμαλᾶν, τὰ ἠθικώτερα κοράσια εἶναι ὅσα δέν ἀγαποῦν πολὺ καὶ πολλοὺς.

Αὐτὸ θὰ πῆ ὅτι ὁ Δαμαλάς δέν κηρύττει χριστιανισμὸν, ἀλλὰ δαμαλισμὸν.

Ὁ Χριστὸς ἦτο τέκτων* ὁ Παῦλος ταπεινός* δέν βλέπω τὸν λόγον διὰτί ὁ κ. Λάτας νὰ μὴν ἀνοίγῃ ξενοδοχεῖον εἰς τὸ ὅποιον νὰ δίδεται καὶ πατσᾶς.

Αἱ Ἀθῆναι τὴν ἡμέραν τῶν Χριστοῦγεννῶν εἶναι τόσον ἥσυχοι. Τὴν 12 π. μ. αἱ ὁδοὶ ἔχουν φυσιογνωμίαν τῆς 5 π. μ. Σιωπῆ. Οὐδεὶς σχεδὸν ἄνθρωπος. Καὶ οἱ διαβατικοὶ διαβάται ὡς περιπατοῦντες ἐπὶ τῶν ἄκρων τῶν ποδῶν.

Τὰς παρωμοίαις λοιπὸν τὰς Ἀθῆνας πρὸς μεγάλην αἰθουσαν λεγούσας, ἐνθα ἐξ εὐλαθείας πρὸς τὰς δούνας τοῦ τοκετοῦ, ἐπικρατεῖ βαθεῖα σιγὴ καὶ ἡσυχία. Οἱ εὐφρανταῖοι Ἀθηναῖοι φερόμεθα ὡς νὰ ἐγεννήθη πράγματι ἐκεῖνη τὴν ἡμέραν ὁ Χριστὸς.

Ἐνοῦφριος.

ΕΠΙΣΤΡΑΤΑ.

Ε'.

"Εγινα ήρωας φοβερός . . . κυλιέμαι μέσ' στο χῶμα,
Γονυπετώσας και πρηνηδὸν τσάφ τσοῦρ πυροβολῶ...
Μὲ τούτα τὰ γυμνάσια μου πήραν τὸ μυαλό,
Και μέσα εἰς τὸν ὕπνο μου γυμνάζομαι ἀκόμα.
Γυμνάσια γιὰ πόλεμο μὲ σάκκο εἰς τὴν πλάτη,
Τὴ μέρα 'στὴν Ἀκρόπολι, τὴ νύκτα 'στὸ κρεβάτι.

Δὲν εἶναι οἱ ἀνώτεροι ἓνας ἢ δύο μόνοι . . .
Τόσους κυττάζω ἀπὸ μπρὸς και τόσους ἀπὸ πίσω,
Ποῦ δὲν ἔμπορῶ 'στὰ δάκτυλα σωστὰ νὰ τοὺς μετρήσω...
Πόσαις ἀρχαῖς! τὸ βάρος των τὴ βράχη μου κυρτῶνει.
Στρατάρχει, ὑποστράτηγοι, και τόσοί τόσοι ἄλλοι!
Τοὺς βλέπω, και μοῦ ἔρχεται σκοτοῦρα 'στὸ κεφάλι.

"Οπου γαλόνοι και σπαθὶ ἀμέσως φέρνω σχῆμα'
Μὰ ἐξαφνα ξιπάζομαι ἐκεῖ ποῦ περπατῶ,
Και κάποτε τὸν ἴσκιό μου μὲ φόβο χαιρετῶ,
Κι' ἀκίνητο τὸ χέρι μου δὲν μένει οὔτε βήμα.
"Εχω και ἀρχοντας μικροὺς και ἀρχοντας μεγάλους...
Τῶν σκλάβων σκλάβος ἔγινα νὰ ξισκλαβῶσω ἄλλους.

Φοβοῦμαι τὸν ἀνώτερο 'στὰ μάτια ν' ἀντικρύσω,
"Εμπρὸς εἰς τὸν ἀνώτερο φοβοῦμαι νὰ 'μιλῶ,
Φοβοῦμαι νὰ φτερνίζομαι, νὰ βήχω, νὰ γελῶ,
Φοβοῦμαι μέσ' 'στὸν καφρενὲ ποῦ πάει νὰ καθίσω.
Εἶναι ἀνώτερος αὐτὸς ὁ νόμος σοῦ φωνάζει,
Και εἰς τὸ νόμο ἔμπροστὰ κι' ὁ βασιληῆς τρομάζει.

Μὴν τρῶς, μὴν πίνης, μὴ γλεντιῶς ὁ νόμος παραγγέλλει-
"Εμπρὸς εἰς τὸν ἀνώτερο . . . μὲ δύο λόγια σκέτα
Τοῦ κάθε ἀνωτέρου σου νὰ ἦσαι μαργιζόνετα,
Κι' ἀν σκοτωθῆς, νὰ σκοτωθῆς γιατί αὐτὸς τὸ θέλει.
Μὴν ἔχης σὺ αἰσθήματα ἀνθρώπου ἐλευθέρου,
Και κάμε ὅ,τι ἀγαπᾷ τὸ κέφι τ' ἀνωτέρου.

Νειάτα, καρδιά και αἰσθημα δὲν βλέπουνε οἱ νόμοι,
Κι' ἀκούει κάθε ἀνθρώπος τοὺς νόμους τοὺς γραφτοῦς,
Πιστεύει μάλιστα πῶς ζῆ ἐλευθερος μ' αὐτοῦς,
Και εἶναι δούλος ποταπὸς και βάρβαρος ἀκόμη.
Μὰ σοῦτ, μοῦ λέτε, παλαβὲ, ξεχνᾷς τὴν καρμανιόλα ;
"Αλήθεια λέτε . . . ἔ! λοιπὸν τὰ πέρνω πίσω ὅλα.

ΣΤ'.

Κάθε ἡμέρα 'στὸ στρατὸ
'Ο θάνατος θὰ μὲ φοβίση.
Τὸν ἓνα κι' ἄλλον ἐρωτῶ
Τὸ θάνατο νὰ μ' ἐξηγήση,
Κι' ὅλοι μοῦ λέν με μιά φωνή
Πῶς εἶν' ὁ θάνατος ποιητὴ
Σ' ὀποιον τοὺς νόμους ἀψηφῆση.

Γιὰ ὅλα θάνατος! πῶ! πῶ!
Τ' ἀκούω και τὸ νοῦ μου χάνω!
Και ἀν καμμιά φορά εἶπῶ
Κανένα λόγο παραπάνω,
Εἶναι ἀμάρτημα βαρὺ,
Κι' ὁ θάνατος τὸ τιμωρεῖ.
"Ω! τί νὰ κάνω!

Φαντάσου τί φρικτὴ σκηνή
Εἰς τὸ σημάδι νὰ σὲ στήσουν
Και Πῶρ ν' ἀκούσης μιά φωνή
Και δέκα νὰ σὲ ντουφεκίσουν
Κι' ἅμα 'στὸ χῶμα 'ξαπλωθῆς,
Κουμπιὰ και στέμματα εὐθὺς
Νὰ σοῦ ξεσχίσουν!

Θάνατο ποῦχει ὁ στρατὸς!
Οὔτε στιγμή δὲν τὸν ξεχάνω!
Παντοῦ και πάντοτε αὐτὸς
Δὲν μὲ ἀφίνει ν' ἀνασάνω,
Τόσο τὸν βλέπω φοβερό,
Ποῦ ἀπ' τὸ φόβο μου θαρρῶ
Πῶς θὰ πεθάνω.

Ζ'.

Νά! παρέλασις θὰ γίνῃ
Δίχως σάκκου και φτερά
"Εξω 'στὴν πλατεία τ' Ἀρῆ,
Και θὰ ἴμαι εἰς ἐκείνη
Και ἐγὼ τὸ παλληκᾶρι . . .
"Ω! ψυχὴ μου, τί χαρὰ!
Θὰ περάσω δὰ κι' ἐγὼ
'Εμπροστὰ 'στὸν ὑπουργό.

Στὸ Πολύγωνο ἐκεῖ
Θὲ νὰ πᾶν με μουσικὴ
"Ολα τὰ στρατέμματα,
Γιὰ νὰ μάθῃ ἡ Τουρκιὰ
Και ἡ φίλη μας Φοαγκιὰ
Πῶς δὲν εἶναι ψευμματα.
Θὰ περάσω δὰ κι' ἐγὼ
'Εμπροστὰ 'στὸν ὑπουργό.

Τί ἀσκέρι! τί κακό!
Τί μπουκέτο θηλυκό!
"Ολοι καμαρόνουνε
Τόσα νειάτα διαλεκτὰ,
Και μὲ στόματ' ἀνοικτὰ
Μᾶς ἀποθεόνουνε.
Θὰ περάσω δὰ κι' ἐγὼ
'Εμπροστὰ 'στὸν ὑπουργό.

Νά! κι' ὁ ὑπουργὸς 'στὸ αἶτι
Λοξὰ βλέπει μ' ἓνα μάτι
"Ολων τὸ παράστημα
Μὰ κι' ἐμὲ, θαρρῶ, κυττάζει,
Και χαρούμενος θαυμάζει
Τὸ κομψὸ μ' ἀνάστημα.
Θὰ περάσω δὰ κι' ἐγὼ
'Εμπροστὰ 'στὸν ὑπουργό.

ΦΡΟΥ-ΦΡΟΥ.

Οἱ πολιτευόμενοι μας ἀφοῦ ἐξήντησαν ἀναμεταξύ των
τὸ ρωμαϊκὸν ὑβρεολόγιον, ἐδέησε ν' ἀρχίσουν ν' ἀντλῶσι
και ἐκ των βωμολογιῶν τοῦ Ἀριστοφάνους.

Πρῶτος ὁ κ. Καλλιγᾶς ἀνοστώτατα ὠνόμασε τὸν κ. Δε-
ληγιάννην *Ρινεγκαταπηξίγειον*.

Τὴν λέξιν ταύτην ἡμεῖς πρῶτοι τὴν μετεχειρίσθημεν λίαν
ἀπροσώπως διὰ τὸν κ. Μπένσην. Πράγματι παρὰ τῶ ἐν-
τίμῳ αὐτῷ δικαστικῷ μεταξὺ ῥινὸς και γενείου ὑπάρχει
σύγχυσις ἐξουσιῶν. Ἡ εἰς βόσκει ἐλεύθερα εἰς τὰ γένεια.

Τώρα μανθάνομεν ὅτι οἱ δεληγιαννισταί, ἐκδικούμενοι
και ἀναμιμνησκόμενοι ἡμερῶν ἀρχαίων τοῦ ἀρχηγοῦ των,
ὀνομάζουν εἰς τοὺς κύκλους των τὸν κ. Καλλιγᾶν *ρινεγκα-
ταπηξυπύγιον!*

Και ἄλλο θῆμα βουλευτοκρατίας.

Μετὰ δεκαετῆ ἐντιμον και διακεκριμένην ὑπηρεσίαν ὁ κ.
Π. Ν. Ἀποστολόπουλος, ταχυδρομικὸς ὑπάλληλος ἐν Κερ-
κύρα, ἔνα μὴν ἀπολυθῆ ἐδέησε νὰ ὑποβιβασθῆ διὰ νὰ *οἰκο-
νομηθοῦν τὰ πάντα*. "Οπως τὰ πάντα εἶναι ἀνάποδα παρ'
ἡμῖν, αὐτοὶ οἱ ὑποβιβασμοὶ εἶναι οἱ ἀληθεῖς προβιβασμοὶ των
Ἑλλήνων ὑπαλλήλων.

"Επαύθη δὲ και ὁ ταμίας Ζακύνθου κ. Παντελάκης, ἀνε-
γνωρισμένης ἰκανότητος και τιμιότητος, προαχθεὶς πάντοτε
ὑπὸ τῆς ὑπηρεσίας, οὐδέποτε δι' εὐνοϊῶν. Κύριε Σωτηρό-
πουλε, ὀλιγοτέραν ὑποκρισίαν και περισσοτέραν συνείδησιν!

"Εξεδόθη τὸ *Ἡμερολόγιον τῶν Νέων Ἰδεῶν*, τιμώμενον
μόνον ἀντὶ **30 λεπτῶν**. Εἶναι ἡμερολόγιον ἀμερικανικώ-
τατον, ἐφθνηδὸν και πληρὲς πληροφοριῶν, ὀδηγιῶν, στατιστι-
κῶν και τερπνῆς ἀκόμα ὕλης. "Εχει και σχῆμα τσέπης. Τὸ
κομψὸν ποιημάτιον τοῦ Νίκου ὀπερ δημοσιεύομεν κατωτέρω
ἀπεσπᾶσθη ἐκ τῆς ποιητικῆς του σελίδος.

"Ἡ *Διάπλασις τῶν Παιδῶν*, τὸ παιδικὸν περιοδικὸν τῆς
πρωτεύουσας, προετοιμάζει καλλιτεχνικώτατον ὄφρων διὰ
τοὺς ἐγγραφησομένους μικροὺς νέους συνδρομητάς. Βιβλιαρί-
διον πρωτοφανὲς εἰς τοὺς παιδικούς ὀρίζοντας, συνταχθὲν
μετ' εὐρείας ποικιλίας και θαυμασίου humour ὑπὸ τοῦ ἴδρυ-
τοῦ ἀρτιγενοῦς παιδικῆς φιλολογίας Αἰμιλίου Βιμαρμένου και
ἐκδοθησόμενον εἰς τὸ καλλίτερον τυπογραφεῖον των Ἀθηνῶν.

ΕΠΙ ΤΗΣ ΠΡΩΤΗΣ ΣΕΛΙΔΟΣ ΛΕΥΚΩΜΑΤΟΣ

Μπροστὰ, μπροστὰ οἱ στίχοι μου λουλοῦδι δίχως μύρο
Τοὺς βάζω καθὼς βάζουνε σὲ μπουκετάκι γύρω
Λίγο κισσὸ, λίγο κισσὸ.

Δὲν ξέρει ἡ ἀγάπη μου στὸ στόμα ν' ἀναιδαίνῃ
Ξέρει μονάχα ὅπου δεθῆ παντοτεινὰ νὰ μὴν
Σὲν τὸν κισσὸ, σὲν τὸν κισσὸ.

Ν. Γ. Καμπᾶς,

"Ἡ τρουμπέτα μας σημαίνει,
Και τὸ τάγμα μας περνᾷ
'Απ' τὸν ὑπουργὸ μ' ἄερα . . .
"Ἰδατε, ῥωμιοὶ και ξένοι,
"Οσοὶ ἤλθαιτ' εἰδῶ πέρα,
Σουρῆ ἄλλον πουθενά ;
Νὰ ποῦ πέρασα κι' ἐγὼ
'Εμπροστὰ 'στὸν ὑπουργό.

Η'.

Μάγειρας θὰ γίνης,
Κρέατα νὰ πλύνῃς
Και φαγεῖ νὰ δίνῃς . . .
"Αλλο ξαφνικό!
"Ολα θὰ τὰ πάθῃς,
Κι' ὅλα θὰ τὰ μάθῃς
Εἰς τὸ τακτικό.

Λέξι μὴν ποοφέρῃς . . .
Ξέρεις ἢ δὲν ξέρεις
Τὴ μαγειρικὴ,
Μάγειρας θὰ γίνῃς
Κι' ἐν καιρῷ εἰρήνης,
Εἶδ' ἄλλοιῶς θὰ μείνῃς
Μέσ' στὴ φυλακὴ.

Συμφορὰ μεγάλη!
Τὸ μυαλό μου πάλι
Στρίβει και χαλᾷ . . .
Κάμετέ μου μία
Κᾶν διδασκαλία
'Απ' τὸν *Καζαμία*
Τοῦ κύρ Πεταλᾶ.

"Ονειρα ὄρατα,
Παλαιὰ και νέα,
Κάθε μιά ἰδέα,
Πόθοι ἔθνικοι,
Γίνοντ' ὅλα σκόνι,
Κι' ἔχω σκέψι μόνη
Τὴ μαγειρικὴ.

"Αφῆσε τὴν τρέλλα
Και κοντὰ μου ἔλα,
Μοῦσα ποθητῆ,
Νὰ με συντροφέψῃς,
"Ρύζι νὰ παστρέψῃς,
Και νὰ μαγειρέψῃς
Μὲ τὸν ποιητῆ.

Souris

ΤΡΕΛΛΑΙΣ

* Όταν οί ἀγκῶνες τοῦ ἐνδύματός μας στενοχωρούμενοι ἀρχίζουν νὰ χασμῶνται, συγχρόνως σχεδόν τὰ ὑποδήματά μας ξεκαρδίζονται.

* Ὅσάκις συναντῶ τὸν οἰκοδεσπότην μου, ἐνθουσιῶμαι τὸν στίχον τοῦ Ρακίνα :

Son front large est armé de cornes menaçantes.

* Ἡ σύζυγος εἶναι ἰδιοκτησία τῆς, ὁποίας τὴν ἐπικαρπίαν σπανίως ἔχει ὁ σύζυγος.

* Ἡ αἰδώς εἶναι ὁ κορσὲς τῆς ἀρετῆς, τὴν ἐμποδίζει νὰ πέσῃ.

* Ὁ λόγος τοῦ γάμου εἶναι ἡ προίξ, ὁ ἔρως δὲν εἶναι παρὰ πρόφασις.

* Ποτὲ δὲν κρυώνει κἀνεὶς εἰς συναναστροφὴν, διότι πάντοτε θὰ εὐρῆς λίμας αἱ ὁποῖαι θὰ σὲ ἰδρῶσουν.

* Οἱ πατέρες πολὺ κακὰ πράττουν στέλλοντες τὰ παιδιὰ των εἰς τὸ σχολεῖον, διότι ἀργὰ ἢ ὀγλίγωρα τὰ ἐκθέτουν εἰς τὸν κίνδυνον νὰ ἀναγνώσουν ἄρθρα τοῦ Στούπη.

* Ἡ ἀλήθεια ἀρκεῖ νὰ παρουσιάζηται χωρὶς κορσὲ καὶ ἀμέσως λατρεύεται, ποῖα ἐκ τῶν ἐγγάμων μας τολμᾷ νὰ πράξῃ τὸ αὐτό ;

* Ἐὰν ὁ Ἄαρὸν ἐγεννᾶτο ἐν Σκωτίᾳ, θὰ ὠνομάζετο Μάκ-Αρῶν.

Commerson

ΗΣΘΑΝΘΗΤΕ

κατ' αὐτὰς χιλίας δύο εὐωδίας διερχόμενοι τὴν Ὁδὸν Σταδίου ;

* Ὅλαι αὐταὶ ἀναπηδῶσιν ἐκ τοῦ

ΜΕΓΑΛΟΥ ΚΟΜΜΩΤΗΡΙΟΥ

τοῦ κυρίου **Λεούση**, ἐν ἀρχῇ τῆς Ὁδοῦ Σταδίου, ἀπέναντι τῶν Βασιλικῶν Σταύλων.

Οὐδέποτε ἀθηναϊκὸν κατάστημα συνεκέντρωσε τόσα **ἀρώματα καὶ μύρα** ὅσα τὸ **Κομμωτήριον τοῦ κ. Λεούση**.

Κατὰ συνέπειαν εἶναι διατεθειμένον νὰ τὰ πωλῇ εἰς τὰς μῆλλον συγκραταβατικὰς τιμὰς.

ΕΙΣ ΤΟ ΑΥΤΟ ΚΟΜΜΩΤΗΡΙΟΝ

ἀγοράζετε ἐκ τῶν ἐκλεκτοτέρων **λαϊμοδέτας, μπαστούνια, ὀμπρέλλας, κομβία, βούρτσαις, ὀδοντοκόνεις** καὶ ἄλλα πολλά, ὅλα ἄρθρα τῶν Παρισίων καὶ τοῦ Λονδίνου.

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ ΠΡΟΣ ΤΑΣ ΜΗΤΕΡΑΣ

Γαλακτοῦχον ἄλευρον τοῦ Καρόλου Λάπ

Farine Lactu Lapp

ἢ

Εὐεργετικὴ τροφὴ διὰ τὰ παιδιὰ κατὰ τὸν Ιατρὸν

κ. Α. Ζίρρη καθηγητὴ τῶν παιδικῶν νοσημάτων καὶ διευθυντὴ τοῦ Βρεφοκομείου Ἀθηνῶν.

Παύσατε νὰ τρέφετε τὰ τέκνα σας μὲ ἀραρούτι, σιμιγδάλι καὶ ῥίζι, ἂν θέλετε νὰ μὴ προσβληθοῦν ἀπὸ διάρροϊαν, ἀπὸ χρονίαν δυσπεψίαν, ἀπὸ ἀτροφίαν, καὶ τέλος ἀπὸ τὸν θάνατον, καὶ τρέφετε αὐτὰ μὲ τὸ Εὐεργετικὸν Γαλακτοῦχον Ἄλευρον τοῦ Καρόλου Λάπ, τὸ ὁποῖον ἀπεδείχθη ὡς τὸ μόνον κατάλληλον πρὸς ὑγιεινὴν θρέψιν τῶν παιδῶν.

Ἐύρισκεται εἰς κουτία φέροντα τὸν τρόπον τῆς χρήσεως καὶ πωλεῖται ἐν μόνῳ τῷ φαρμακεμπορείῳ **Κ. Ὀλυμπίου** ὁδὸς Ἐρμού ἀριθ. 206.

ΕΙΔΗΣΙΣ ΕΙΣ ΤΑΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΑΓΑΜΟΥΣ

Ποῦ θὰ παραγγεῖλητε τὴν **Βασιλόπητταν** σας διὰ ν' ἀπορύγητε ὅλας τὰς ἐνοχλήσεις τῆς ἐν τῇ οἰκίᾳ κατασκευῆς;

ΕΙΣ ΤΟ ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΕΙΟΝ ΓΡΕΓΟΥΡΑ,

ὁδὸς Σταδίου, ἀπέναντι τῆς Πιστωτικῆς.

Τὸ Ζαχαροπλαστεῖον αὐτὸ εἶναι ἤδη ἐν τῇ ἀκμῇ του. Αἱ πλεῖσταί τῶν πρεσβειῶν ἐγιναν πελάτιδες του. Θὰ ἀναπτύξῃ δὲ ἰδιάζουσαν τέχνην εἰς ταῖς Βασιλόπηταις, προμηθευθὲν τὸ καλλίτερον βούτυρον καὶ τὸ βασιλικώτερον ἄλευρον.

Σπεύσατε νὰ κάμετε τὰς παραγγελίας σας.

ΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ

ΠΑΛΛΗ καὶ ΚΟΤΖΙΑ

(Ὁδὸς Ἐρμού).

Ἔναι ἡμέραι **Ἐπισκεπητῶν**. Τὸ χαρτοπωλεῖον τῶν κυρίων **Πάλλη** καὶ **Κοτζιά** κατασκευάζει τοιαῦτα στιγμιαίως καὶ μετ' ἀμιμητοῦ φιλοκαλίας.

Ἐπισκεφαλίδας καὶ σφραγιδας ἐπιστολῶν

χαράσσει ἐπὶ τῶν καλλιτεχνικωτέρων προτύπων καὶ σχεδιασμάτων. Μεταβάλλει ὅλους εἰς ἀριστοκράτας.

Τὸ ἐν λόγῳ χαρτοπωλεῖον εἶναι ἡ **ΜΟΝΗ ΑΠΟΘΗΚΗ** τῶν Καταστίχων τοῦ παγκοσμίου ἐμπορικῆς ὑπολήψεως Καταστήματος **Edler and Krische** τοῦ Ἀνοοῆρου.

Μεγάλῃ εἰδικῇ Ἐκθεσίσι Δώρων.